

Oslo 22.11.1969.

"J'ACCUSE !!"

Ad. straffesak mot "landssvikerske" ØYVOR HANSSON, tiltalt etter straffelovens § 86 for fedrelandsforederi. -

Hendes siste forsvarsinnlegg.

Jeg skal ikke holde noen timelang forvarstale. Det vilde være ganske nyttesløst, og virke latterlig etter den grensesløse forsjofling som jeg ble gjort til gjenstand for - ikke minst etterat jeg ble satt i forvaring innenfor murene så jeg ingen sjangse hadde til å kunne forsvare meg mere. På grunnlag av løse rykter og onnsindet sladder ble jeg på forhånd dømt for de simpleste handlinger noe menneske kan begå. Selv bak fengselsmurene fulgte ryktesmedene meg, og en dag ble jeg av en av mine fangevoktere slynget disse rykter rett i ansiktet. Dette var på Bredtveit, og det gjentok seg også på Åkebergveien, hvor de alltid lå og ulmet gjennom hånlige hentydninger og giftige nålestikk. Kjærlighetsbudet "gjør mot andre hva Du vil at andre skal gjøre mot Deg" - og "Du skal ikke si falsk vitnesbyrd mot Din neste" ble forkastet som utjenlig i denne tiden - Forholdet er for såvidt det samme idag - -

Det er derfor med tilfretshet jeg har kunnet konstatere at aktor, og da selvfølgelig av mangel på bevis - har måttet ta det eneste riktige standpunkt å ignorere alle disse ondsindede forsøk som har vært gjort på å få angiverstemplet på et på min person. Disse rykter har jo - hvilket er symptomatisk for tiden vi lever i - tildels været fabrikkert av enkelte innen min egen nærmeste krets. (Konfr. også den meg helt ukjendte general Ridser Larsens uvederheftige ryktemakeri i London radio under okkupasjonen.)

Jeg er dertil i likhet med så mange av mine kjæreste venner og meningsfeller - mennesker som jeg alltid har måttet høyakte og beundre p.gr.a. deres uselviske opofrelse og trofasthet i alle livets forhold, selv de vanskeligste - ja selv når de har måttet gå i døden for sin tro - anklaget for den nedrigste av alle forbrytelser, forrederi overfor Norge og overfor landsmenn - fedrelandsforrederi! Bare t a n k e n er for meg absurd, men jeg kommer jo ikke forbi den av d e n grunn - anklagen, - la oss kalde den ved sitt rette navn: en makaber l e k med de helleigste følelser som bor i et menneskehjerte. Er jeg en landssviker, da er det etter min mening bare een straff for denne forbrytelse - og da især for meg! Jeg vil minne om at jeg er mor til 5 sønner - Norge er også mine sønners fedreland. Klarere kan jeg ikke få uttrykt hvor lavt et slikt forrederi av m e g - og da først og fremst som mor - vilde være.

Nå er jo imidlertid sanngheten den, - og den er ikke til å komme forbi - at jeg som Nasjonal Samlings mangeårige medlem var med på av al min evne og med alle de krefter jeg hadde den gang, å hjelpe mine landsmenn, for at verdenskrigens skadevirkninger som også Norge fikk føle i ganske stor grad - skulde bli de mindst mulige. Og først og fremst gikk da dette arbeid ut på å være behjelpelig med å hindre

- 2 -

at Norge ble tysk protektorat . Intet vilde vært verre for mine landsmenn enn om dette var skjedd! Og om d e t t e p u n k t var der i okkupasjonstidens første år ingen tvil tilstede - o m d e t x x x - t e var den gang hele det norske folk rørende enige.

Jeg er av den mening at medlemsskapet i Nasjonal Samling, som aldri før var straffbart, heller ikke kunde være det under verdenskrigens ~~første~~ år. For bare å nevne et par ting i denne forbindelse vil jeg tillate meg å henvise til Høyesterettsdom av 25.10.40, og til at Stortingets presidentskap og partigruppene var villige til å innrømme NS 3 -tre - plasser i det planlagte Riksråd.

For meg personlig var Nasjonal Samlings bevegelse med vårt ideelle program inkarnasjonen av alt hva der var godt og vakkert for et menneskesamfund, - av alt hva der tjente til vårt fedrelands trivsel og lykke. Jeg gjorde Bjørnsons ord til mine : "Politikk skal være et uttrykk for den høyeste menneskekjærlighet". Det faldt meg aldri med den mindste tanke inn, at NS bevgelse, som av Norges ansvarlige myndigheter var blitt legaliseret som fullverdig og lovlig - noensinde kunde bli å anse som landsskadelig, enn si da som straffbar. For meg vilde dette være en absurd tanke. En ganske annen sak var det at jeg som NS-forkjemper ble gjort til gjenstand for den mest hatefulde forfølgelse fra politiske motstanderes side helt fra begynnelsen av, og da først og fremst fra kommunistenes, som NS fra første stund av kompromisløst bekjempet. Jeg er således strebt etter livet både f ø r , under og e t t e r krigen. Det må vel betegnes som fornuftsstridig å mene at f.eks. j e g - i m i n situasjon (konfr. hva jeg sier ovenfor) den 9. april 1940 plutselig skulde forstå, at alt hva jeg hadde kjempet for, nå var blitt straffbart! H v i s jeg hadde forstått dette, da vilde jo intet videre bevis være nødvendig for å konstatere, at jeg i t i d e n f ø r den tyske invasjon hadde forrådt mitt land!! Er det noen som tør framkaste en slik anklage?

Det er jo alltid slik i Norge - og er det vel fremdeles den dag idag - at p a r t i e n e lå i stor strid innbyrdes, til skade for folket. Hvis dette kan kaldes landsgagnlig politikk, da må det være m i n forstand, som på dette punkt er unormal. Og dette må da sees som bakgrunn for at jeg - for å tjene mitt lands interesser - gikk inn for en ny politisk linje, for det norske folks samling på kristen grunn.

En stor feilopfatning er det også å kalde meg for nazist, - jeg er ikke nazist, har ~~en~~ ikke været det noengang og blir det heller aldri. Jeg har aldri gått inn for dikxtatur, men for fagstyret på folkestyrets grunn. Selv Vidkun Quisling, som var Nasjonal Samlings skaper og organisator, kunne avsettes av NS landsråd med 2/3 flertall.

Etter Arbeiderpartiets store kursendring etter okkupasjonen ble der satt op et samarbeidsprogram for samtlige politiske partier i Norge. Dette program er i hovedsaken det samme som Nasjonal Samlings. Jeg vil da spørre : Kan jeg d ø m m e s for å ha arbeidet etter dette program ? og m.h.t. spørsmålet nazist, ikke nazist : Kan jeg etter norsk rett p å d ø m m e s e n p o l i t i s k o p p - f a t n i n g , som jeg aldri har hatt og aldri vil komme til å få ?

- - - - -

Jeg er blitt berøvet meget i disse 4 $\frac{1}{2}$ lange år som er gått, for

- 3 -

Jeg ble stillet for mine dommere - for i h o t , h e l b r e d ,
n j e m , s t i l l i n g - - -

Overalt hvor jeg ferdes i denne tid møtes jeg av lidelser i enhver form, påført mennesker av medmennesker. De mer eller mindre ødelagte hjem jeg kommer i bærer alle mer eller mindre den store tragedies preg, - svært mange har, i likhet med meg selv, intet hjem mere. Jeg ser kjære venner langsomt pines tildøde, - og en av dem, en av Norges mest fortjente menn, har nettopp ribbet for alt i denne verden, stridt sin siste strid, en annen sleper seg ennå framover mot sitt Golgata. - M.h.t. meg selv, så ble jeg på den mest umenneskelige måte gjort til invalid på Åkebergveiens kretsfengsel for kvinner, hvor jeg tilbragte mer enn ett år i enecelle. Noe slikt som sykecelle eller en sykeseng, enn si da de mest elementære ting som hører til i sykepleien fantes ikke der. Jeg har som patient i Åkebergveiens fengsel været utsatt for utenkelige ting, og jeg kan nevne at jeg ikke engang ble tillatt å være tilstede ved min egen gamle mors begravelse! Et par dager før jeg som et hjelpeløst vrak ble båret ut av fengslet, kom fengselslogen, dr. Augusta Rasmussen inn i min celle, u k a l d e t. Det passet hende alltid best å komme slik, isteden for å komme når jeg sa hende om det, fordi jeg trengte hendes hjelp. Hun ble denne gang bare stående et øyeblikk ved min sengeskuff, og mens hendes kalde øyne gled over al min elendighet, sa hun på sin kynsike måte: "Ja fru Hansen, vi ser hverandre ikke igjen før på Bredtveit nå da!" Det var alt. Dermed gikk hun og celledøren lukket seg etter hende. -

Jeg er fullt opmerksom på at mine herrer Dommere ikke kan være kjendt med de forhold jeg her ruller opp og jeg ber om tilgivelse for at det er j e g - en anklaget, - som selv utslynger et "J'accuse", men jeg ser ingen annen utveg. Jeg gjør det ut fra det store ansvar jeg har som kristent menneske overfor syke medmennesker og venner, som fremdeles idag ligger hjelpeløse bak fengselsmurene. D e t m å i k k e s k j e a t f l e r e n å g å r t i l g r u n n e derinne!!

Jeg takker også ydmykt Gud som gir meg kraft til - som en sluttappell - å citere fra min bibel, 2. Mosebok, følgende skriftsted:

"Ve den øvrighet, som av menneskefrykt, skrent av
mengdens skrik, ikke våger å øve rettferdighet."

XX:ZXZXZXZXZXZXZX

Oslo Byrett, den 29. september, 1949

ALEXANDER LANGE
Redaktør - Sakfører
Telef. 46 71 43
Ullevålsvn. 102A - Oslo 4